

Niks stoer

TEKST & FOTOGRAFIE
Cees van Kempen

Hier gaan de stoere verhalen over. Ik ben vergeten de bomen en de rotsen te fotograferen.

Vandaag had ik een afspraak in Den Haag, de stad waar ik geboren en getogen ben. En de stad waar ik in mijn jeugd de dagen en nachten sleet langs de grachten en in de stadsparken. Op jacht naar mijn karpers.

Omdat ik te vroeg in de hofstad aankwam en een uurtje over had, besloot ik een wandeling te maken om herinneringen te snuiven. Eens kijken hoe het er ook alweer uitzag op mijn favoriete stekken langs de Koninginnegracht en in het Westbroekpark. Het was een shock van nostalgie. Die enorme kastanjeboom langs de gracht, waar ik me destijds onder verschool met een karperhengel in de hand, een vers wittebrood en stinkend landingsnet naast me, die kastanjeboom stond er nog. Kaboemkaboom deed mijn hart.

Herinneringsluikjes

Ik liep van de gracht het park in, met bonkend hart nog. Daar lag destijds een spannend plumpebed, waar menig karper tussen lag te smakken. 'Destijds' was veertig jaar geleden. Ik moet me vergissen, dacht ik, wandelend over het pad. Dat veld van plumpebladeren lag er nog steeds, de geur van het park zette allerlei herinneringsluikjes open, ik voelde weer het kurken handvat van de hengel in mijn hand en liet in gedachten die prachtige karper terug het water in glijden. Alles kwam weer tot leven. Dat kon toch niet zo lang geleden zijn? Maar toch, ik herinnerde me hoe ik er naartoe reed op mijn brommer die ik op mijn zestiende kocht en de jaren ervoor kwam ik er ook al op mijn fiets. En tsja, volgende maand word ik vijfenvijftig. Dus het was toch echt al veertig jaar geleden dat ik hier....Mijn god. Toen ik het park weer verliet kwam snoeihard de herinnering boven aan de ongemakkelijke pijn, die ik voelde toen ik voor mijn eerste baan naar Limburg verhuisde en afscheid nam van 'mijn' stekken. Karpers hadden ze in Limburg ook, maar de geborgenheid van mijn kastanjeboom en het plumpebed waar ik mee vergroeid was zou ik wellicht voor altijd achterlaten.

Toevluchtsoord

Jaren later vertoefde ik voor mijn werk een tijd in Nigeria. Ik woonde vlakbij een riviertje. Vundu, een soort meerval, was waar ik het hier op had gemunt. Er stond een enorme woudreus, waar de apen in sliepen. Er lagen grote, door het water en de tijd gladgeslepen rotsblokken in de rivier. De werkdruk was hoog, de geestelijke weerbaarheid werd zwaar op de proef gesteld en een klein stukje rivier werd een toevluchtsoord voor me. Ik dacht destijds dat het me om de vundu's ging. Hoe groter, hoe beter. Net als vroeger met de karpers. Maar toen ik jaren later thuis op de bank zat uit te blazen verlangde ik niet naar een glibberige Afrikaanse meerval van anderhalve meter, maar naar de vertrouwde van die ene bocht in dat riviertje. Naar dat plekje waar ik precies wist hoe de bodemstructuur was, naar die reuzenboom waar ik zo graag onder zat en naar die rotsblokken die 's avonds zo warm aanvoelden als de tropenzone onder was gegaan. Ik miste mijn plekje.

Mijn nieuwe en oude wereld ontmoeten elkaar.
Een wolf heeft een dode karper langs de waterkant gevonden.

Jochie

Vorige week was ik wolven aan het filmen in Wit-Rusland. Ik werd geassisteerd door een lokale gids, wolvenvanger van beroep. Hij vangt ze met speciale klemmen als er voor onderzoek bijvoorbeeld een zender aangebracht moet worden. We zaten 's avonds aan tafel na te bomen toen hij spannende verhalen begon te vertellen over zijn wolvenvangacties. En het ging ook over vissen, dat doet hij af en toe namelijk ook. Onwillekeurig gaat het dan al snel over wat je zoal gevangen hebt en natuurlijk moest ik de verhalen kwijt over de meest memorabele vangsten van mijn leven.

Het gesprek ging heen en weer, tegen elkaar opbiedend over aantallen en gewichten, van wolven en vissen. En over heroïsche daden. U kent dat wel, hoe je als visser praat over die enorme beesten en over dat meetlint dat te kort was. Ik heb het dan in ieder geval altijd over kilo's, centimeters en indrukwekkende vangsten. Nooit over een kastanjeboom, een warm rotsblok of de geur van plumpeblad. En al helemaal niet over de pijn van het afscheid nemen van een dierbaar park of stukje rivier als ik naar andere oorden verhuisde. Daar heb je het niet over, dat zijn geen stoere verhalen. Maar intussen ben ik gewoon maar een jochie gebleven, op zoek naar de geborgenheid van mijn eigen kleine wereldje in de grote natuur. Daar is niks stoers aan.

Afscheid nemen voel ik. In mindere mate zelfs van een bescheiden rol als columnist van een mooi blad als Visionair. Ik mocht nog een jaartje langer doorgaan, hetgeen de ego streelt. Maar ik krijg het te druk met een nieuwe missie. Een bioscoopfilm over de wolf, een prachtig beest waarover wat verwrongen beelden rechtgezet moeten worden. Het klinkt ook best wel stoer, filmen in het bos tussen de wolven. Toch? Maar als u mij straks als stoere vent de heroïsche verhalen hoort vertellen, dan weet u wel beter. Hij is een emotionele vent met heimwee naar kastanjebomen en rotsblokken, denkt u dan. En zo is het. Niet doorvertellen graag.

Het gaat u goed. ■

